

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 - Dolní Chabry, proti žalovanému: **Městský úřad Nové Město na Moravě**, se sídlem Vratislavovo nám. 103, Nové Město na Moravě, na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve zveřejňování osobních údajů žalobce na internetových stránkách obce Nové Město na Moravě (<http://www.radnice.nmm.cz/>), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2019, čj. 62 A 27/2019-49,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2019, čj. 62 A 27/2019-49, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou ke krajskému soudu dne 22. 2. 2019 domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Nezákonný zásah měl spočívat ve zveřejnění osobních údajů žalobce na webových stránkách obce Nové Město na Moravě (<http://www.radnice.nmm.cz/>), a to konkrétně žalobcova jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a e-mailové adresy v dokumentu obsahujícím žádost o informace, kterou žalobce podal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, dne 14. 7. 2017 k žalovanému, a v odpovědi žalovaného na ni ze dne 24. 7. 2017. Žalobce upozornil, že o tomto zásahu sice krajský soud již dříve rozhodoval, žalovaný však prý zásah znovu zopakoval.

[2] Krajský soud žalobu odmítl pro překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tentýž krajský soud totiž rozsudkem ze dne 21. 8. 2018, čj. 62 A 79/2018-72, rozhodl na základě žaloby téhož žalobce, že zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách obce Nové Město

na Moravě (<http://www.radnice.nmm.cz/>), a to konkrétně žalobcova jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a e-mailové adresy v dokumentu obsahujícím žádost o informace, kterou žalobce podal podle zákona o svobodném přístupu k informacím dne 14. 7. 2017 k žalovanému, a v odpovědi žalovaného na ni ze dne 24. 7. 2017, byl nezákonný. Žalobce se tedy domáhal rozhodnutí soudu o témže zásahu, který spočívá ve zveřejnění žalobcových osobních údajů ve shodných dokumentech (v žádosti o poskytnutí informací a v odpovědi na tuto žádost). Soud nesouhlasil se žalobcem, že se jednalo o dva různé zásahy - první měl spočívat ve zveřejnění dokumentů do vydání rozsudku ze dne 21. 8. 2018, zatímco k zásahu, proti němu žalobce brojí žalobou nyní posuzovanou, mělo dojít až v roce 2019. V daném případě není sporu o to, že prostřednictvím internetových prohlížečů (vyhledávačů) byly sporné dokumenty s osobními údaji žalobce dohledatelné i v roce 2019. Nebylo tedy třeba provádět dokazování videonahrávkou žalobce, která by mohla potvrdit jen stejný závěr. Dle soudu je zjevné, že dokumenty jsou dohledatelné prostřednictvím webových vyhledávačů, byť na webové stránce, kde byly zveřejněny, již viditelné nejsou. Naopak verzi žalobcovu, tj. že by žalovaný po rozsudku ze dne 21. 8. 2018 sporné dokumenty s osobními údaji žalobce znovu zveřejnil, považoval krajský soud za zcela nepravděpodobnou.

[3] Žalobce (stěžovatel) se proti rozhodnutí krajského soudu brání kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nesouhlasí s tím, že krajský soud neprovedl důkaz videozáznamem. Právě tento důkaz by prý potvrdil, že sporné dokumenty byly na webové stránce žalovaného zveřejněny i po 8. 2. 2019. Stěžovatel upozorňuje, že osobní údaje bylo možno stáhnout nikoliv z vyhledavače Google, ale z webu žalovaného. Právě z videozáznamu bylo zřejmé, že po kliknutí na URL adresu webu žalovaného dojde ke stažení dokumentů obsahujících osobní údaje stěžovatele. Dle stěžovatele se nejedná o stejný nezákonný zásah, neboť jeho trvání bylo přerušeno „v průběhu minulého soudního řízení“. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel upozornil, že žalovaný po prvním rozhodnutí krajského soudu asi jen odstranil odkaz na sporné dokumenty, ovšem dokumenty zůstaly stále fyzicky umístěny na serveru žalovaného. S odkazem na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 1/2011 stěžovatel upozorňuje, že v případě odstranění dokumentu z webové stránky nestačí pouhé odstranění odkazů na tento dokument (stránku), ale je nezbytné fyzicky z webového serveru tyto dokumenty odstranit nebo je alespoň přesunout do zabezpečené části.

[4] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] NSS zdůrazňuje, že se v tomto rozsudku mohl zabývat jen otázkou, zda ve věci byla skutečně dána překážka věci pravomocně rozsouzené ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a zda tedy krajský soud z tohoto důvodu žalobu správně odmítl. Jinými otázkami se s ohledem na povahu této kasační stížnosti a formu rozhodnutí krajského soudu ani zabývat nemohl [viz § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., srov. např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS].

[7] Totožnost věci je tradičně vykládána jako totožnost účastníků a totožnost samotné věci, tzn. žalobního nároku i žalobního důvodu. Jak v této věci, tak i v prvním řízení před krajským soudem vedeném pod sp. zn. 62 A 79/2018 byli účastníky řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem stejný žalobce (stěžovatel) a žalovaný. V obou případech se stěžovatel jako žalobce na prvý pohled domáhal deklarace téhož zásahu, totiž nezákonného zveřejnění osobních údajů, jak je vymezeno v bodech [1] a [2] shora. Totožnost žalobního nároku je přesto ve skutečnosti jen zdánlivá.

pokračování

[8] Rozsudkem ze dne 21. 8. 2018, čj. 62 A 79/2018-72, rozhodl krajský soud na základě žaloby téhož žalobce, že zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách obce Nové Město na Moravě (<http://www.radnice.nmm.cz/>), a to konkrétně žalobcova jména a příjmení, data narození, adresy trvalého pobytu a e-mailové adresy v dokumentu obsahujícím žádost o informace, kterou žalobce podal podle zákona o svobodném přístupu k informacím dne 14. 7. 2017 k žalovanému, a v odpovědi žalovaného na ni ze dne 24. 7. 2017, byl nezákonný.

[9] V žalobě ze dne 22. 2. 2019, která vyústila v kasační stížnosti napadené usnesení, stěžovatel tvrdil, že žalovaný zásah zopakoval poté, co o jeho první žalobě krajský soud rozhodl. V bodě 4 žaloby konkrétně uvádí, že žalovaný sporné dokumenty s osobními údaji žalobce opět zveřejnil na webu, byť předchozí rozsudek deklaroval nezákonnost takového zásahu. Ve dvou podáních z dubna 2019 pak stěžovatel předložil videozáznam, který měl prokazovat zveřejnění osobních údajů přinejmenším 8. 2. 2019. Stěžovateli prý není a nemůže být známo, kdy přesně byly dokumenty zveřejněny a kdy byly odstraněny. Na tato podání reagoval vyjádřením žalovaný ze dne 6. 5. 2019, kde vysvětloval, jak k celému problému došlo. Dle žalovaného příloha obsahující osobní údaje nebyla opětovně zveřejněna, ale zůstala z důvodu funkcionality redakčního systému prostřednictvím webových vyhledavačů nadále dostupná. K fyzickému odstranění sporného dokumentu došlo teprve v únoru 2019. Jakkoliv nebyla příloha (sporný dokument) k webovému článku připojena již od května 2018, zůstala „viset“ na serveru žalovaného a zadáním konkrétních řetězců slov na webovém vyhledavači Google bylo možné přílohu dohledat až do února 2019.

[10] Již z uvedeného lze jasně dovodit, že zásah, o kterém rozhodoval krajský soud prvním rozsudkem, a stěžovatelem tvrzený zásah, o kterém rozhodovat odmítl, totožný není. Stěžovatel jako žalobce tvrdil, že dokumenty byly žalovaným opětovně (neznámo kdy přesně) zveřejněny. To žalovaný sice odmítal, krajský soud však z toho odvodil závěr, že tvrzení stěžovatele o opětovném zveřejnění dokumentů je „zcela nepravděpodobné“. Takovýto závěr krajského soudu nemůže mít pro vyslovení překážky věci pravomocně rozsouzené žádný význam. Krajský soud zde jinými slovy potvrzuje, že stěžovatel tvrdí jiný zásah, tomuto tvrzení však soud nevěří. Tyto teze však nemohou vyústit v odmítnutí žaloby z důvodu překážky věci pravomocně rozsouzené [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[11] Nutno dále uvést, že v průběhu řízení před krajským soudem se stěžovatel posouval směrem k tvrzení, že neví, kdy vlastně žalovaný opětovně dokument s osobními údaji zveřejnil, byl však v každém případě dostupný ještě 8. 2. 2019. Žalovaný pak ve vyjádření ze dne 6. 5. 2019 výslovně potvrdil, že ještě na počátku února 2019 byly sporné dokumenty na jeho webové stránce dostupné, jakkoliv nikoliv přímo, ale jen prostřednictvím vyhledavače typu Google.

[12] NSS zdůrazňuje, že zveřejnění osobních údajů žalobce na internetu správním orgánem je trvajícím zásahem (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, čj. 31 A 68/2018-177, bod 18, srov. shodně rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2019, čj. 10 As 355/2017-101, bod 21). Rozhodne-li krajský soud deklaratorním rozsudkem o zákonnosti či nezákonnosti takového zásahu (tedy, že zásah byl nezákonný), a pokud se v řízení o nové žalobě ukáže, že takovýto zásah pokračuje i po právní moci rozhodnutí soudu, jde z hlediska totožnosti věci a otázky věci pravomocně rozhodnuté o zásah nový. Klíčové pro posouzení totožnosti věci je období, po které měl zásah trvat dle prvního rozsudku, deklarujícího do minula zásah. NSS zdůrazňuje, že nejde o pouhé formalistické cvičení. Původně nezákonný zásah se totiž může v průběhu času stát zásahem nikoliv nezákonným, třeba s ohledem na dobu trvání „nového“ zásahu, proměnu právní úpravy nebo jiné relevantní

okolnosti (a samozřejmě naopak, původně zákonný zásah se ze stejných příčin může po prvním rozsudku proměnit v zásah nezákonný).

[13] Nelze samozřejmě vyloučit, že se v dalším řízení ukáže, že tvrzený zásah není přičitatelný žalovanému. Stejně tak se může ukázat, že tvrzený zásah jsou jen pouhé následky původního nezákonného zásahu (tedy nezákonného zveřejnění osobních údajů správním orgánem v dokumentu na internetu), které již nejsou přímo žalovanému přičitatelné (např. údaje generované vyhledavačem typu Seznam.cz nebo Google, jakkoliv tyto údaje žalovaný na svých serverech již kompletně odstranil). V každém případě tyto otázky nutno posuzovat meritorně.

[14] O překážku věci pravomocně rozhodnuté se zde nejedná. NSS proto shledal kasační stížnost důvodnou. Usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu